

האשה פרק שמיני פסחים

מסורת הש"ס

וכן מי שלקטו לו עצמות אצ"ו ואמרו אז
עליהן כל היום כולו ולעבר אין מתאבד
לעבר דלפילו יום גופיה מדרבנן ה
כפושט מן הקצר. ונריך הואה שליש
דבריהם. לאוסרו באצילת פסחו מפני
אנינות דבריהם דהא פסח כרת הוא
אבל אצילת קדשים עשה צעלמא הוא
ואכלו אותם אשר כפר בהם (עמנו סע):
מלקט. משמע הוא עצמו ליקטון:
מחלוקס צערל נכרי. שאינו מקבל
טומאה בנכריותו דכ"ה סברי גזירה
שמה יעמא בנות לשנה הבאה עה"פ
ויאמר אשחקל לא טומאתי מכל טומא'
וזהו עמא נכרי. טומאתי נכרי וזהו

ואכלתי והשתמד נמי אטבול ואיכול
ולא ידע והאשקד כנרי הוה ולא קיבל
טומאה בזכריותו אבל עכשיו הוה טמא
הלך כשמתגיייר ממתין שבעה שאין
לך טומאה שבערה עליו שלא טהר
ממנה. ואע"ג דמשום זיבה בעי שמנה
משום כפרה כיון דאי אפשר לזייתי

תורה אור השלם

1. ויעמד יהושפט בקהל
יהודה וירושלם בבית יי
לפני החצר החדשה:
דברי הימים ב כ ה

מוסף רע"י

אי אמרת נגזר לא מייתי לעולם פסח
 וכולי האי לא גזרו: אבל ערל ישראל
 שאס יש לו עכשיו טומאה הוא מזהר
 בה שאף בערילתו מקבל טומאה
 כשאר בני אדם ליתא למגזר ביה
 משום שנה הבאה: ערל הוא
 ואינוטל סימני הלכות הם: הא
 יאמרן דחוי לאורתא ומשום גזירה
 דשנה הבאה דחיוו ב"ה: ואינה דוחה
 שבת. דפ' אלו דברים' ולא עביד פסח
 שבת דמחיה הוא: אין מעבין אורס.
 אחזלנו למילה: דרך חלדוס. אף
 על גב דרשויות דרבנן ניהו וידעה
 פסחו שאס יש לו זכר למול מעכו
 דתניא' מילת זכרו ועבדו מעבדן את
 הפסח וליכא לממר משום כרת דערל
 זכר אשר לא ימול וגו' דמילה דדחיא
 שבת בזמנה וקטן לאו בר כרת הוא:
 אוק. גניות לילה מעבד דלמחר
 לעיל [פסח] אוכל פסחו לערב: מוצי.
 שטבל והעריב שמשו בשביעי נכנס
 בשמיני למחנה ליה לשער נקנור
 שלא נתקדש בקדושת עזרה דכתיב
 בקרא (ויקרא יד) והעמיד הכהן
 המטהר את העשרה המטהר ואותם
 לפי ה' וגו' ובעזרה עמלה לא היה
 נכנס אלא נכנס ידיו לזבחות לפי
 שאין מחוסר כפורים נכנס לה
 כדאמר' [במכות (דף טז)] טמא יהיה
 לרבות טבול יום עוד טומאחו זו
 לרבות מחוסר כפורים שאס נכנסו
 למקדש חייבין כרת: וראה קיי
 וטובל לקרייה דלזרעמו טבל מחוסר
 השמש יבא אל תוך המחנה זה נכנס
 וידחה עשה לטבול יום צהר הדי
 דפ' (גדף לז): איכא למ"ד ביאה במ
 כרת משום מחוסר כפורים והחמירו
 דברייתא לאו דוקא דאפילו עשה א
 החדשה. הר הדיט וקרי לה חדשה מ
 מריבה דדבר זה חידוש. וגבי פסח לא

דמפסת נאלו דברים (נעל ס:) וכל ז' ז' לרבות
קרי, אינו נכנס. להר אביה, על עטול יוסף הר
מדי, וכו'. וכו'. ובשנים ס' והה' לסבול י' ו
המועדי הם שטת לזול פסח ערב הוא ושלח
סנכסנ עזרים כרת (החמ"ב). יבא עשר שיש
וירחא עזרים. ושלח טמלים מחר אביה,
אין עזים כרת אלף על בילת עזרה אל יכנס
והשלח פסח עזרים לשטת עזרים ערב שמו וט
דקסס, עטול יוסף זול לזו כרת דמי (בחמ"ב).
ומים (בחמ"ב). לפני הצור הדברים יבא ש
לירה. להר אביה (בחמ"ב).

וכו'. זו השמועה בלשון הזה. אמר רבא בעאי לאותיביה ערל הזאה ואיזמל במקום כרת, והן אונן ומצורע ובית הפרס. אונן הא דאמרן דאנינות לילה כ חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש

וְצִמּוּעַ קָטָן (דף ט.) מִתְחַבֵּל
עֲלֵיהֶן: טוֹב וְאוֹרֵל בְּקִדְשִׁים.
הַלֵּךְ בְּלִילָה לִכְרָא אֲנִינוּת:
וְשִׁבְעִי: גַּמ' לֹא הֶעֱמִידוּ

אִיהֶמֶלֶקֶט לֹא עֲצֻמוֹת טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּקִדְשִׁים
 גֵּר⁶ שֶׁנִּתְגִּייר בַּע"פ כ"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל
 אֶת פִּסְחוֹ לַעֲרֵב וּב"ה אֹמְרִים יִהְיֶה פִּרְשׁ מִן
 הָעֵרְלָה כְּפֹרֶשׁ מִן הַקֶּבֶר: גַּמ' מ"ט קָא
 סִבֵּר⁷ אֲנִינֹת לְדִלִּילָה דְרַבְנָן וְגַבִּי פִּסַּח לֹא
 הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֶּרֶת גַּבִּי קִדְשִׁים
 הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם עֲשֵׂה: הַשּׁוֹמֵעַ עַל
 מֵתוֹ וכו': מֶלֶקֶט עֲצֻמוֹת הָאֵל בְּעֵי הַזֹּאת
 שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי אֵימָא שְׁלִיקְטוּ לֹא עֲצֻמוֹת: גֵּר
 שֶׁנִּתְגִּייר וכו': אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה א"ר
 יוֹחָנָן מִחֻלּוֹקֶת בְּעֵרֶל נִכְרִי דִּב"ה סִבְרִי
 גִּזְרָה שְׁמָא יִטְמָא לְשֵׁנָה הַבָּאָה וְיֵאמֹר
 אֵישׁתֵּקֵד מִי לֹא מִבִּלְתִּי וְאִכְלִיתִי עֲכִשְׁיוֹ נִמִּי
 אִטְבּוֹל וְאוֹכֵל וְלֹא יָדַע דְּאִשְׁתֵּקֵד נִכְרִי
 הוּא וְלֹא מִקְבֵּל טוֹמָאָה עֲכִשְׁיוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִקְבֵּל
 טוֹמָאָה וּב"ש סִבְרִי לֹא גִזְרִין: אָבֵל עֵרֶל
 יִשְׂרָאֵל דְּבָרֵי הַכֹּל טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ
 לַעֲרֵב וְלֹא גִזְרִין עֵרֶל יִשְׂרָאֵל מִשּׁוּם עֵרֶל
 נִכְרִי תִּנְיָא נִמִּי הֵכִי אָמַר ר"ש בֶּן אֱלֵעָזָר לֹא
 נִחְלָקוּ ב"ש וּב"ה עַל עֵרֶל יִשְׂרָאֵל שֶׁטּוֹבֵל
 וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ לַעֲרֵב עַל מַה נִּחְלָקוּ עַל עֵרֶל
 נִכְרִי שֶׁב"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת
 פִּסְחוֹ לַעֲרֵב וּב"ה אֹמְרִים הַפּוֹרֶשׁ מִן הָעֵרְלָה
 כְּפֹרֶשׁ מִן הַקֶּבֶר: אָמַר רַבָּא עֵרֶל הַזֹּאת
 וְאִיזִמֵּל הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֶּרֶת אֹנָן
 וּמִצּוֹרֵעַ וּבֵית הַפֶּרֶס לֹא הָעֵמִידוּ דְּבִרְיָהּ
 בַּמָּקוֹם כֶּרֶת עֵרֶל הָאֵל דְּאִמְרֵן הַזֹּאת⁸ דְּאָמַר
 מִר' הִזְאָה שְׁבוֹת וְאִינוּ דוֹחָה אֶת הַשֶּׁבֶת
 אִיזִמֵּל⁹ דִּתְנִיָא יִכְשֵׁם שְׁאִין מִבִּיאִין אוֹתוֹ
 דֶּרֶךְ רִשּׁוֹת הָרִבִּים כִּךְ אֵין מִבִּיאִין אוֹתוֹ דֶּרֶךְ
 גִּגּוֹת וְדֶרֶךְ חֲצֵרוֹת וְדֶרֶךְ קֶרְפִּיפוֹת אֹנָן הָא
 דְּאִמְרֵן מִצּוֹרֵעַ מָאִי הִיא דִּתְנִיָא יִמְצוֹרֵעַ
 שַׁחַל שְׁמִינִי שְׁלוֹ בַּעֲרֵב הִפְסַח וְרָאָה קָרִי בּו
 כּוּם טוֹבֵל וְאוֹכֵל אָמְרוּ חֲכָמִים אַע"פ הַטְּמָבּוֹל
 יוֹם אֵינוֹ נִכְנָס זֶה נִכְנָס מוֹטֵב יָבֵא עֲשֵׂה שִׁישׁ
 בּו כֶּרֶת וַיִּדְחָה עֲשֵׂה שְׁאִין בּו כֶּרֶת¹⁰ וְא"ר
 יוֹחָנָן דְּבַר תּוֹרָה אֶפִּילוּ עֲשֵׂה אֵין בּו שְׁנֵאמֹר
 יוֹעֵמֶד יְהוֹשֻׁפֶט בִּקְחָל יְהוּדָה וַיִּרְשָׁלוֹם בְּבֵית
 ה' לִפְנֵי הַחֲצֵר הַחֲדָשָׁה מָאִי חֲצֵר הַחֲדָשָׁה
 שֶׁחֲדָשׁוּ בּו דְּבַר וְאָמְרוּ טָבּוֹל יוֹם לֹא יִכְנָס
 בַּמַּחֲנֶה לְוִיָּה בֵּית הַפֶּרֶס¹¹ דִּתְנִין וְשׁוֹיִן ב"ש וּב"ה¹²

וְגַדְתָּה מִמַּחֲנֶה לַיהוָה כְּדַמְרִי בָאֵלוֹ דְּרִים (נְשִׁי אֶת) אֶת עַל פִּי שְׂטוֹל יוֹם אַחֵר דְּקָרִי אִינוּ נִכְנָס דְּכַתִּיב לָהֶר הַצִּית לְהַכְנִים יָדָיו לְבוֹהֲנוֹת כְּדִי שִׂיכָל פִּסְחוֹ שֶׁאֵין בּוֹ כֶּרֶת אֲלֵא בְּעוֹרָה. וְאִי מִשּׁוֹם דְּמַכְנִים יָדָיו מֵת לֹא שְׂמָה צִיָּה וְאִיכָא לִמְ"ד הוֹאִיל וְהוֹתֵרָה לוֹ אוֹס וְנִתְּבוּ דְכַתִּיב לִפְנֵי ה' הוֹתֵרָה לוֹ אֶת לִקְרִייוֹ: וְאִי יָד בּוֹ שְׂטוֹל יוֹם בְּמַחֲנֶה לַיהוָה אֲלֵא לְדִבְעָן הוּא וְקָרָא דִּם יִיחִידוֹ שְׁחִידוֹ וְהוֹסִיפוֹ עַל קְדוּשָׁתוֹ בּוֹ צִיּוֹם וְאִמְרוּ טַב עֲמִידוֹ דְּבִרְהִים לְאִסּוֹר (דְּמִזְרֹרַע) [דְּבַעַל קְרִי] מִלְּבֹאֹ אֲלֵא

בעל גבר, דב"ה סביר שמא נאטמא
 שטעלתי וואס האט זיך אויך, וואס
 ופבלט שטומא, וואו אבייטלעך לעתל
 ער ישראל דברי הכל טובל ואוכי
 רבא ער האט ואומלם, אז שלש
 דבריהם. ער האט דאמורן, כי לא
 ישראל שומע אהוי ממהל מילה
 דור על דור שומע למעלה, און
 אם חל י"ד להיות בשבת איהא
 פסח. אומליל און מביאין אהוי
 האיש את שמו הוה שחרון וכו' און
 שמו

רשות הרבים, כך אין מביאין אות
 שדין בציצית וכבשי עצרת, וכיון דשנית לי שב ואל תעשה לאו (מעיקר)]
 ובטלו דבריהם ואמרו טובל ואוכל פסחו לערב. מצורע דתניא מצורע
 כרת וידחה עשה שאין בו כרת. ואמר רבי יוחנן דבר תורה אפי' עשה א

צב.

מח א מיי פ"ב מהל'
 ציאת המקדש הל' י
 פ"ו מהל' ק"פ הל' ט]:
 ב ג מיי פ"ו מהל' ק"פ
 הלכה ז [ופי"א מהל'
 פרה הלכה ג]:

[מ״י פ״ב מהל' ביאת
קדש הל״ט ופ״ו מהל'
ק״פ הלכה ט]:
N ה״ה מ״י פ״ו מהל' ק״פ
הלכה ו:

ב ו' מ"י פ"ב מהל' מילה
הלכה ו' סמוג עשין כח
וש"ע א"ח ס"י שלא סעיף
וטוש"ע י"ד סימן רסו
עיף ב [רב אלפס שבת
י"ט דף נז:] וברא"ש שם
סימן א[:

ק"פ הלכה ה':
[מ"י פ"ו מהל' בית
בצירה הל' ז ופ"ג מהל'
ביאת מקדש הל"ו]:

מוסף תוספות

דהאי עשה דקתני אינו
לא מדרבנן אבל דבר
ורה אפי' עשה אין בו.
ווס' שאנך. ב. אלמא
איכרי חצר אבל הר הבית
החיל לא אשכחן דאיכרו
צר והילכך מותר ליכנס
הם טבול יום. שס.
וגזור שלא ליכנס בו.
שס.

רבינו חננאל

[illegible]

לוקטו לו עצמות טובות
אוכל אפילו בקדושה
ערב, דתניא יום שמועה
יום קבורה למצות שבעה
שלושים ולאכילת פסחים
יש ליקטו (לו) עצמות,
אחד זה ואחד זה טוב
אוכל בקדושה לערב
אנינות לא פסק ליה יום
שוב אלא למצות השבעה.
תנא' שמעורר ערב חפפה

הפסח עכשיו נמי כיון
ה, השתא ישראל [הוא]
ו. ו"בש לא גזיר. אבל
אמר נמי הכי (וכר). אמר
י' במקום כרת העמידו
ישראל שאם היה ע"ה
וכל בערב הפסח. וכל
א שבות, ואמרו חכמים
א מתגרע לבחלי עשות
מלאכול הפסח, שנאמר
שאין מביאין אותו דרך
כל בעלה למדינת הים
נלן א העמידו דבריהם
י' בו ביום ושב לאמרו
בית שמאי ובית הלל